

Autor: Radim Lhoták

Řekne-li se dnes řád, vytane na mysl soubor předpisů k jednání, závazných a omezujících pravidel, jednoduše něco, čím se omezuje svoboda jedince ve jménu nějakého účelu, obecného cíle či mocí určeného pořádku. Řád je mnohdy vnímán jako opak demokracie. Proti tomu demokracie je synonymem svobody, coby možnost všech řídit věci veřejné podle vlastní individuální vůle a představy. Takový výklad řádu a demokracie ovšem znamená velké nepochopení toho, čím se uskutečňuje lidská potřeba žít v harmonické pospolitosti.

Demokracie a řád nejsou protiklady. Naopak, vzájemně se doplňují a pokud budou pojímány absolutně, snadno se z demokracie stane totalitní diktát a z řádu vrchnostenská svévole. Každý smysluplný řád musí vycházet z jednoty přesvědčení. Každá funkční demokracie musí být podávána po kapkách, aby se nezvrhla v tyranii nízkých instinktů a vládu samozvanců.

Dorozuměním proti universalismu

Málo co v životě má universální platnost. Každý děj, každý jev je určitým způsobem situován a teprve v daném kontextu nabývá srozumitelného významu. Rovněž tak význam sám má přímou souvislost se subjektem, jemuž se jev nebo děj zjevuje a dává mu pocítit dopady, jaké to pro něho bude mít. Zdrojem informace pro adaptaci inteligentního organismu je pozorování okolních jevů a hodnocení vlivu těchto jevů na jeho další existenci. Jde o ryze partikulární soud k sobě orientovaného jedince vázaný na jeho usilování o maximalizaci vhodných podmínek pro vlastní přežití. Žádnému lidskému soudu proto nelze připsat universální platnost.

Je-li zájmem jedince vytěžit maximum z daných okolností a zvážíme-li fakt, že nic z jeho životního prostředí mu není nakloněno a priori k jeho prospěchu, ba naopak, že svět je zařízen tak, aby se vše v něm rozvíjelo v co největší rozmanitosti a mnohosti, jinými slovy, že každý subjekt je vystaven konkurenci, která mu činí jeho vlastní prostředí nepřátelské, znamená to, že jedinou rozumnou cestou k úspěchu je spolčení více jedinců v názorové jednotě. Co to znamená? Nic méně než to, že lidé spojení v jednotě názoru a přesvědčení dávají stejný význam jevům a dějům, jimiž jsou obklopeni. Výsledkem je znásobená schopnost těmto jevům čelit, nebo jich využít ke společnému prospěchu.

Universalismus lidských hodnot a určování člověka z hlediska jeho všeobecných potřeb, cílů, práv či svobod má naopak v důsledku rozkladný účinek, jímž se atomizuje společnost do shluku jedinců podléhajících zmatku a ztrátě orientace. Universální pojetí významu všech věcí nemá subjektivně smysluplný kontext a z člověka se stává tápající tulák neschopný maximalizovat svoji existenci v přirozené pospolitosti. Teprve jednota názoru, v níž se odráží společný úděl kolektivním vědomím autonomního celku, dává jedinci pocit skutečné moci a schopnosti čelit každé nepřízni osudu.

Spolčením proti individuální bezmoci

Je lepší spolčit se v jakkoliv svérázné jednotě přesvědčení, než být odkázán na slabost individuální interpretace okolních jevů a nechat se vmanipulovat principy universální a proto odcizené existence do abstraktní a nicotné sociální sítě globální společnosti. Nelze mluvit o lidské identitě bez lokálního kontextu a zakotvení v kulturně diverzifikovaném společenství. Universální a multikulturní sociální síť vytváří bezbřehý oceán, v němž se jakýkoliv bytostný zájem jedince odkazuje k naprosto cizím a virtuálním souvislostem, v něm každý význam nabývá mlhavých až rozporuplných forem a v důsledku evokuje strach, jaký má osamělý plavec z čelistí žraloka ukrytého v temných hlubinách. Únikem od takové nejistoty je rezignace na jakoukoliv závaznou formu.

Státní struktury v podmínkách universální bezbřehosti trpí ztrátou politična, jímž se reflektuje vnitřní stav vědomí semknutých a tudíž nutně ohraničených celků, jakými jsou rodina, obec, region, maximálně národní pospolitost. Ten, kdo činí z potřeby národního sebeurčení a v sobě uzavřené identity strašáka nacionální nesnášenlivosti, je buď imperátor bažící po světovládě, nebo trpí sentimentem naivního snílka o ideálním světě rovnosti a nerozlišující lásky mezi všemi lidmi. Být vlastencem neznamena nenávidět cizí národy. Nenávist mezi národy byla a je dodnes vyvolávána imperiální mocí a její snahou destabilizovat dosud nepodrobené oblasti.

Srozumitelnost a síla významu, jaký dáváme určitým věcem, jsou právě tak velké, nakolik se na daném významu dokážeme sjednotit. Sjednocením významu se rovněž zásadně zvyšuje jeho přijatelnost pro každého člověka, který na něm má svůj podíl. Když mluvím o přijatelnosti, mám na mysli především to, jak danou věc ve spojitosti s jejím významem pociťujeme. A právě pozitivní pocit v postoji ke společenským úkolům je hybatelem naší aktivity, pokud je dostatečně sdílen kolektivní většinou. Sdílení pocitu musí vycházet z doteku a blízké vzájemnosti. Pocit optimismu k překonání všech nesnází čerpáme právě ze sdíleného aktivního postoje. V něm nám jsou předvojem ti udatní z nás, jejichž odhodlání a vůdčí energie živená našim souhlasem a ochotou k následování nám přináší magický elixír života. Naopak osamocené tápání a nejistota v nazírání plodí sklíčenost a bezmocnou uzavřenost. Ve výsledku z nás dělá otroky cizí moci. Jednota názoru přirozeně vyžaduje duchovní elitu. Jen ona dokáže artikulovat společný systém významů a hodnot, na němž lze vystavět organický etický kodex. Dále potřebujeme aristokratickou moc, která tento kánon dokáže odrazit v činech a cestou zákonných pravidel ho proměnit v konsensuální společenský řád.

Význam demokracie v konsensuální řádu

V souvislosti s jednotou názoru nesenou ústy duchovních autorit a jejího aristokratického uplatňování v praxi je na místě se tázat, jakou roli má demokracie v utváření společenství vybudovaném na přirozeném konsensuálním řádu. Přívlastek „přirozený“ zde používám zcela záměrně. Nelze mluvit o společenském konsenzu bez vzájemného porozumění. K tomu, abychom porozuměli druhým, musíme především rozumět sami sobě, rozpoznat základní instinkty a sklony, jaké jsou pro nás přirozené. Znakem přirozeného společenství je hierarchie zajišťující jednotu v nerovnosti. Tuto hierarchii nelze chápat jednoduše jako rozdělení lidí na vládců a poddané. Její struktura je víceúrovňová. Čím větší společenství, tím barevnější je jeho rozvrstvení. Na každé úrovni platí analogické vztahy nadřízenosti a podřízenosti v souladu s moudrostí hermetiků, která říká: *„Jest pravdivé, jest jisté, jest skutečné, že to, co jest dole, jest jako to, co jest nahoře, a to, co jest nahoře, jest jako to, co jest dole, aby dokonány byly divy jediné věci. A jako všechny věci byly učiněny z jediné, za prostředkování jediné, tak všechny věci zrodily se z této jediné věci přizpůsobením.“*

Z hlediska demokracie lze v hierarchickém řádu definovat prosté pravidlo: Je-li demokracie vyjádřením podílu každého jedince na rozhodování, musí tento podíl růst a klesat s mírou odpovědnosti a zásluh toho, kdo rozhoduje. Z toho vyplývá, že s vyšší hierarchickou úrovní demokratických nástrojů přibývá. Naopak na nejnižší úrovni jich musí být co nejméně, protože zde mají přednost přirozené autority, které řídí obstarávání existenčních potřeb, organizují tvorbu základních hodnot, pořádají vztahy uvnitř komunit a jsou organicky začleněny do života lidí.

Jednoduchým příkladem je rodina. Ve vztahu rodičů k dětem je záhodno, aby bylo minimum demokracie. Naproti tomu hierarchický poměr otce jako hlavy rodiny k jeho ženě již v sobě demokratický prvek musí nutně zahrnovat, aby zajistil potřebnou váhu jejího hlasu na chodu celé rodiny. Ještě demokratičtější bude podíl mužů v rodovém klanu na rozhodování staršího patriarchy či rady starších. Teprve na nejvyšší úrovni vedení státu, které přebírá pouze delegované pravomoci ve prospěch nižších stavů, rozumí se těch pravomocí, které si nižší stavy nejsou schopny samy zajistit, může rozhodovat demokratický sněm stavovských zástupců a z nich může být demokratickou volbou pověřena, a samozřejmě i odvolána, vůdčí osobnost představující například republikánského vládců, prezidenta či nejvyššího patriarchy.

Pokud by se někomu zdál popsáný model konsensuálního uspořádání jako zavádění archaických poměrů dávno překonané minulosti, je nutno s ním souhlasit. Argumentem pro takové přitakání je pohled na celkový lidský úpadek západní civilizace po té, co převzala za své různé modernistické liberální ideologie, jejichž společným jmenovatelem je doktrína rovnosti mezi lidmi, jejich rovného podílu na moci, nebo lépe řečeno rovné příležitosti k moci, a přímé demokracie jako přeludu humánní a spravedlivé společnosti. Máme zde ve výsledku zcela nepřirozené společenství, jehož mocenské ani sociální funkce nejsou schopny zajistit etický rozměr člověka ani cestu udržitelného rozvoje ve vztahu k přírodě a k vlastním zdrojům existence. O nejhrošších masakrech a genocidách této éry ani nemluvě.

Jak se vymanit z patologického stavu?

Zbývá posoudit, nakolik je návrat k uvažovanému společenskému modelu možný na pozadí

současného posunu společnosti k egalitářsko sociálním vztahům v prostředí liberálně tržního ekonomismu. Především je třeba se vší rozhodností říci, že moderní ideologické doktríny sociálně tržního hospodářství nastolily zcela patologický stav, kdy veškeré existenční zdroje přešly do rukou lidí, kteří nenesou žádnou odpovědnost za poměry ve společnosti jako takové. Vedle toho vlády moderních států jsou zastoupeny úřednickými aparáty fungujícími na bázi byrokratického schematismu. Jinými slovy: výkonná moc je v rukou ideologicky předpojatých politických statistů/statistek, sociologů/socioložek či jiných pseudo-odborných spekulantů/spekulantek a humanitárních ochotníků/ochotnic bez kompetence a schopnosti generovat společenské bohatství. Jejich jediným posláním je přerozdělování bohatství druhých, nedomyšlená regulace, pedantská kontrola pořádku a korupční jednání.

Přitom je zcela přirozené požadovat, aby vlastnictví zdrojů, rozumí se půdy, přírodního bohatství i výrobních prostředků, s sebou neslo i povinnost vládnout a starat se o jeho smysluplné společenské využití. Namísto toho dnešní neslýchaně bohatá ekonomická a finanční elita má na starosti jen sama sebe, vlastní blahobyt a nekonečně chamtivé hromadění majetku. Je třeba jednoznačně odsoudit takové hromadění ekonomické moci bez průvodní odpovědnosti za to, jak bude z touto mocí naloženo ve vztahu ke společnosti jako celku. Dosadme plutokraty na trůn, ať se starají o rozdělení svých zdrojů tak, aby lid jako hlavní zdroj jejich bohatství byl spokojen nebo alespoň ztotožněn s jejich počínáním. V opačném případě ať se sami vypořádají s jeho hněvem.

Přijatelným způsobem podílu ekonomických elit na vládě se mi jeví uznání stavovské hierarchie a zastupitelské moci, v níž současní průmyslníci a finanční magnáti zaujmou zjevnou a zodpovědnou pozici aristokratických hospodářů ve svých zemích, nebo v geopoliticky smysluplném federativním uskupení příbuzných národů. Je na sociálních vědách, aby se zhostily úkolu zmapovat reálné sociální rozvrstvení moderní společnosti a popsat celospolečenský potenciál nových stavů v ní vznikajících namísto toho, aby utrácely čas a intelektuální energii stupidními antidiskriminačními agendami, spekulacemi o rovných příležitostech, sociální spravedlnosti, či genderovými fantasmagoriemi.

Jako jedna z možností vytvoření stavovské báze společnosti směřující ke konsensuálnímu řádu se nabízí převést současné hospodářské funkce a břemena státu na samotné kapitalisty. Není nic nelogického na tom, aby ti, kdo se zmocnili zdrojů včetně těch lidských ve formě pracovní síly, měli povinnost z vlastních zisků financovat veškerou sociální i technickou infrastrukturu nutnou k celospolečenské reprodukci, stavbou silnic počínaje a zajištěním sociálního bydlení či vzdělávání svých pracovníků konče. Logicky by se z dnes ničím nevázané a imperiálními choutkami naladěné korporace stala společnost určující úroveň i způsob života v místě svého působení jak pro své zaměstnance a vlastníky, tak pro okolní přidruženou komunitu. Předpokládá to samozřejmě striktně zamezit jejímu nadnárodnímu dosahu i vlivu. Ze současných bezuzdných plutokratů skrývajících se za zády svých politických loutek by se tak stali příslušníci nejlivnějšího stavu, který by byl nucen se zodpovídat veřejnosti za stav regionu, národa a státu, jehož jsou mocnými hybateli. Společně s ostatními stavy živnostníků, učitelů, lékařů, duchovních či námezdně pracujících lidí by vznikla přirozená stavovská struktura s odpovídajícím zastoupením v mocenských orgánech státu. Druhá možnost, ovšem mnohem zdlouhavější, je začít budovat novou společnost zdola,

jak bylo naznačeno v mém článku „Cesta národního odporu“.

Povšimněme si jednoho z generálních důsledků, jaký by takový přerod společenského uspořádání přinesl: Ztratil by smysl dosavadní způsob zdaňování pracujících občanů a valná většina úřednické byrokracie by se stala zbytečnou. Jediná daňová zátěž by se týkala existenčně nezávislých stavů, které by odváděly dohodnuté prostředky na zajištění obrany státu a ochrany před zločinem a násilím. Další institucí, která by padla, by byla justice, protože je jen zbytněným kořenem stromu živého z falešných principů právního státu. Zůstali by pouze soudci jako čestní zástupci spravedlnosti vybíraní z nejušlechtilejších a nejvzdělanějších synů národa v duchu stavovské cti, mravní bezúhonnosti a zachování konsensuální jednoty všech vrstev společnosti. Zákonodárným orgánem by byl nejvyšší stavovský sněm v čele se svým patriarchou.

Řešení udržitelného rozvoje

Na závěr bych se ještě zmínil o dvou hlavních problémech současné doby a způsobu jejich řešení cestou obrody na principu stavovsko konsensuálního společenského řádu. Nebudu zde hledat nějaká universální řešení pro celý svět, ale omezím se na řešení vhodná pro český národ a jeho geopoliticky předurčenou pozici, tak jak to přirozeně odpovídá způsobu myšlení většiny z nás a místu, v němž jsem existenčně zasazen.

První a nejzávažnější problém je populační exploze, k níž došlo v důsledku intenzivního využití ropy a fosilních paliv ve prospěch intenzifikace ekonomiky a nebývalého technologického pokroku, který dokázal tuto populaci uživit. Jsme nyní v bodě ropného zlomu, kdy bohaté zdroje fosilních paliv jsou vyčerpány a dochází k prudkému poklesu jejich těžby. Současná ekonomická krize je toho průvodním jevem. Paradoxem zůstává, že celý průmyslový rozmach postavený na ropě, zemním plynu a uhlí měl za následek pouze vznik astronomického bohatství současných buržoazních elit vedle přemnožení běžné populace, jejíž příslušníci ve valné míře živoří hůře, než jejich předci, a jsou nuceni otročit s nebývale intenzivním pracovním nasazením. Je nad slunce jasné, že celý tento moderní pokrok měl jediný motiv: Chamtivost a hrabivost finančních magnátů a kapitalistů, kteří s rostoucí armádou námezdních pracovníků docílovali obrovských zisků, o jakých se do té doby nikomu ani nesnilo. Nyní vyvstává o to těžší problém, co s přebytečným lidským materiálem, když ropa, ona krev a míza průmyslové revoluce, začíná vysychat.

Co nám může pomoci? Omezení populace cestou vytváření lokálních ekonomických celků závislých na místních zdrojích existence. Mají-li se tyto celky uživit, povede je to k postupné samoregulaci porodnosti v závislosti na omezenosti těchto zdrojů. Předpokládá to samozřejmě stop globalizaci, emigraci, současnému způsobu začlenění do evropské integrace, nadnárodním korporacím a volnému pohybu zboží a kapitálu. Na pořadu je národní obroda, obnova nezávislosti a suverenity českého státu. Vedle toho bude nutné vytvořit dvourychlostní hospodářství, v němž bude existovat převažující svépomocná a ekologická výroba potravin vedle lokálně omezených průmyslových zón národních či regionálních výrobců špičkových technologií zajišťujících si vše potřebné pro vlastní život i prosperitu přesně podle pravidel stavovského konsensuálního řádu. České země naštěstí disponují

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

velkým bohatstvím orné půdy, která dokáže uživit většinu stávající populace Čechů, takže tlak na její regulaci nemusí být příliš bolestný ani drastický. Stačí se jen trochu uskrovnit a naučit se vzájemné podpoře na principu svépomoci a solidarity v rámci stavovské hierarchie.

Druhý problém, který má přímou souvislost s řešením prvního problému, je otázka obrany českého státu a jeho geopolitického začlenění, při němž se minimalizuje riziko loupeživých útoků ze zemí, které se nedokážou ve své populaci adaptovat na pokles vlastních existenčních zdrojů. Řešení tohoto problému se nabízí přesně opačné, než jakým se ubírá současná politická reprezentace. Relativní bezpečí skýtá Čechům orientace na východ a vytvoření slovanské vzájemnosti při obraně a alokaci společných zdrojů s vůdčí oporou Ruska jako nejsilnějšího a z hlediska přírodních zdrojů nejbohatšího národa Slovanů i světa.

Je to nemožné? Co je nemožné? Blíží se doba, kdy bude možné úplně všechno! Věřím, že právě Slované jsou blízko pochopení, že nic z toho, co nám bylo dáno k životu a jako podmínka života, nám nepatří. Podle toho je také třeba s tím zacházet.